

Gabriel / dedektif hikaye

Category: Detektiv proza, Kitapcy

написано kitapcy | 22 января, 2025

Gabriel / dedektif hikaye HİKAYE: GABRIEL

Kralların kralı, yüce majesteleri Ahmar bir gün ustam Demyan'a "Âlemin bir haritasını çiz," dediğinde ustamın dili tutulmuş. Başını önüne eğmiş. Düşünceli bir kaç hafta geçirdikten sonra majestelerine bu işin zorluğu hakkındaki fikirlerini arz etmiş. Majesteleri onu dinlemiş, anlayışla karşılamış. Yüklü miktarda altın getirilmiş hazineden. Majesteleri, yeryüzünün haşmetlisi, dünyayı bir harita üzerinde görmek, krallığının bu dünyanın merkezi olduğunu gözlemek, fethedilecek toprakları ve halkları bilmek istiyormuş. En azından isteğinin sebebini ustama bu şekilde açıklamış.

Günlerce hazırlıktan sonra ustam, beni ve diğer talebelerini atlar, uşaklar, seyisler ve yeterince erzakla 8 ayrı yöne yolladı. Ben güneye doğru gidecektim; diğerleri kuzeye, doğuya ve batıya. Geriye kalanlar da dört yönün kesiştiği yönlerde gideceklerdi. En geç üç yıl sonra geri döndüğümüzde çizdiğimiz haritaları ustamız gözden geçirecek, birleştirecek, hatalarımızı düzeltecek ve majestelerine sunacaktı.

Şehirden şehre ilerlerken haritalarımı ceylan derisinden yapılma parşömenlere çiziyordum. İki yıldan fazla bir zaman yollarda geçirdiğim bin bir maceradan sonra kendimi çölün ortasında yürürken bulduğumda artık ne atlar ne uşaklar, ne de erzak vardı. Tek başımaydım. Hastalıklar, haydutlar ve çetin doğa koşulları bizi tüketmişti. Yollar boyunca şartlara uyum sağlayarak ilerlerken kıyafetlerim de değişmiş, çöl insanları gibi giyinmiştim. Başıma bir peçe sarıllıydı ve gözlerimden başka hiç bir yerim görünmüyordu. Sırtımdaki torba rulo rulo çizimlerle doluydu ama tek ekmek kırıntısı bile yoktu. Su tulumumdaki son damlayı da bir gün önce içmiştim. Açlık ve susuzluktan sanrılar görüyordum. Bitkinlikten öleceğimi

sandığım sırada serap gibi bir şehir belirdi uzakta. Şehrin surları var mıydı, nasıl aştım hatırlamıyorum bile. Herhalde bir duvar oyuğundan süzüldüm içeri.

Karanlık bir dehlizde buldum kendimi. Dehlizin tavanından sızan suyla giderdim susuzluğumu. Tatlı bir suydu. Nihayet bir ucundan çıktığımda kendimi yol boyu gördüğüm diğer kentlere hem benzeyen hem benzemeyen başka bir kentte buldum. Sokaklarında develer, kervanlar ilerliyor, bir meydanda tüccarlar birbirleriyle mal değiş tokuşu yapıyordu. Sürekli o yana bu yana giden insanlar vardı. Bu şehrin kadınları da erkekler gibi rahat hareket ediyorlardı. Bazıları tüccardı. Erkeklerden tıpkı benim ülkemin özgür kadınları gibi sakınmıyorlardı. Benzer örtülere bürünmüşler, başlarını da benim gibi sarıp sarmalamışlardı.

Yürüdükçe, dönüp dönüp bana bakanlar oldu. Buna bir anlam veremedim. Hatta beni işaret edenler de oluyordu. Bense karnımı nasıl doyuracağımın derdindeydim. Yolumu kalabalıktan biri kesti. Benimle konuşurken peçesini açtı. Bu yüzden yüzünü görebildim. Sakalları kırlaşmıştı. Başında koyu mavi güzel bir tülbent vardı. Kaftanı da bu renkteydi. İçindeki entarisi beyazdı. Kıyafetleri ihtişamlı olduğu kadar kendisi de yakışıklı bir adamdı. Söylediklerini anlıyordum. Yol boyu ziyaret ettiğim kentlerde öğrendiğim bir lisanda konuşuyordu. Yüzümdeki peçeyi açmamı istedi benden. Dediğini yaptım. Tozlu ve kirli yüzüme şaşkınlıkla baktı. Bir süre dudakları kıpırdadı ama konuşamadı. Sonra uzanıp, omuzlarıma kadar inen sarımsı saçlarıma dokundu. Sanırım toz yüzünden başka bir renk alsa da sarı saçlarım ve mavi gözlerim onun ilgisini çekmişti.

“Ey altın saçlı, mavi bakışlı adam,” diye seslendi. “Adını lütfeder misin?”

“Gabriel,” diye mırıldandım şaşkınlığına bir anlam veremeyerek.

Adamın gözleri irileşti. Göz bebekleri büyüdü. Bana uzattığı

sağ elini hemen indirip, bir tür saygı krizine girdi. Ellerimi yana açıp, yeniden “Gabriel,” diye mırıldandım. Bu sırada olduğum yerde dönüyordum. Çünkü insanlar halka olmuştu etrafımızda. Kalabalıktan bir fısıltı yükseldi. Fısıltı dalga dalga yayıldı. Sonra ses yekvücut olup tekrar bana döndü: “Cebrail!”

Ses böyle yankılanınca bana adımı soran adam önümde yere kapandı. Onun ardı sıra tüm ahali yere kapandı. Ant olsun ki aynen böyle oldu. Ortada ben dimdik duruyordum ve etrafımdaki tüm insan güruhu secdeye varmış, kocaman bir halka halinde bana saygıda bulunuyorlardı. İlk başta buna bir anlam veremedim ama daha sonra adının Yesrib olduğunu öğreneceğim, muhatabım olan adama kalkmasını işaret ettim. Yemek ve içmek istediğimi söyledim. Adam, birkaç hareket yaptı ve birden etrafımızda kılıçlı adamlar belirdi. Yesrib, önüme düşerek bana yol gösterirken, adamları sürekli “Cebrail! Cebrail!” diye inleyen, bana dokunabilmek için elleriyle uzanmaya çalışan kalabalığın arasından yürümem için bana yol açtılar.

Çeşit çeşit yiyeceklerle dolu yer sofrasından kalktığımda kendimi daha iyi hissettim ama günlerdir boş kalmış midemin dolup, kaslarımın gevşemesiyle bedenime yayılan tatlı bir rehavet beni kısıkıvrak yakaladı. Biraz dinlenmek istediğimi söyledim Yesrib’e. Bana içinde yumuşak bir yatak bulunan bir oda gösterdiler. Odam serindi. Pencerelelere de ışık geçiren, ince bir kumaş gerilmiş olduğu için odada sinek ya da başka türlü haşerat yoktu. Dışarıdan hala “Cebrail!” diye yankılanan saygılı haykırışlar gelirken ben uzandığım döşekte kendimden geçmişim.

Uyandığımda, hava hala kararmamıştı. Yesrib yanıma gelip kendisinden ve şehrinden bahsetti. Anladığım kadarıyla bu şehrin bir kralı yoktu. Kabileler vardı ve sırasıyla kentin yönetimini ele alıp idare ediyorlardı. Aslında burası bir krallık değil, bir vahanın etrafında gelişmiş bir tür ticaret kolonisiydi. Tülbendimi ve lif lif olmuş kaftanımı çıkarmıştım. Benimle konuşurken gözleri sürekli boynumdaki

kolyeye bakıyordu. İlgisini ilk başta çeken, mavi gözlerim ve sarı saçlarım olsa da onu etkileyen şeyin önce boynumdaki taş kolye, sonra da ismim olduğunu anlayabildim. Zaten yüzümü açtırdığında boynumdaki taşı da görmüş olmalıydı. Bana görevimi sorduğunda, “Yücelerin yücesi âlemin bir haritasını istedi,” diye açıkladım. Niçin kanatlarım olmadığını sorunca konuşmanın seyrinden endişelendim.

“Meleklerin kanatları olur, öyle değil mi?”

Yüzlerce şehri gezerken edindiğim en değerli gözlemlerden biri, insanlarda büyük bir beklenti yaratmışsanız asla onları hayal kırıklığına uğratmamanız gerektiği idi. Bu yüzden bana saygı duymasına neden olan yanılsamayı bozmak istemedim.

“İnsan suretinde dolaşanın kanadı olmaz,” demekle yetindim. Zaten söylediğim sözde en küçük bir yalan da bulunmuyordu.

Şehirde kaldığım üç gün boyunca hep Yesrib’in misafiri oldum. Başka klanların liderleri de gelip beni ziyaret etti, evlerine davet ettiler ama bu daveti duyunca Yesrib’in suratı hemen buruştuğu için onları geri çevirmek zorunda kaldım. Yesrib ile birlikte kenti dolaştım. Haritasını çizdim. Yesrib, yücelerin yücesi kendisini fark etsin diye evini olduğundan daha büyük çizmemi istedi. Onu kırmadım. Harita okumayı bilmesede evinin büyüklüğünü diğer evlerden ayırt edebildi.

Şehirde dolaşırken büyük bir meydana, kerpiçten, kare tabanlı bir binayı gösterdi bana. İnsanlar bu binanın etrafında turluyor, bunu yaparken Tanrılarına adaklar adıyor, istekte bulunuyorlardı. Orada bir keçinin boğazının kesilip öldürüldüğünü ve sunağa bırakıldığını da gördüm. Keçi mabedin rahibi olduğunu sandığım insanlarca hemen alındı oradan. Muhtemelen de kısa süre sonra mideye indirildi. Kurbanı sunanın ödülü de başrahibin keçinin kanına batırılmış başparmağıyla mühürlediği bir alın oldu. Sanırım, bu kutsanmış olduğunu gösteriyordu. Yesrib, mabedin kapılarını açtırıp beni içeri aldı. Tuhaf biçimlerde, biraz acemi işi bir sürü put

gördüm içerde. Hepsinin de gözleri kocaman ve sürme çekilmiş gibiydi. Üstelik bu putların hepsi erkekti. Tanrı'ya yemin ederim ki, bir tek Tanrıça heykeli bile görmedim. En büyük Tanrılarına İlah diyorlardı. Ötekilerin kimisi fırtına, kimisi yeraltı ya da öteki dünyayı temsil eden Tanrılardı. Bir agnostik olduğum için, pek üstünde durmadım. Bu yüzden Tanrılarına verdikleri isimlerin de biri hariç hepsini unuttum.

Yesrib'e dönüp, anlayacağı bir dille, bu pagan halkın, Gabriel ismini bilmesine şaşırdığımı söyledim. Yesrib, kendisinin bir İsa sempatizanı olduğunu, burası bir ticaret kenti olduğu için gezgin tüccarlar sayesinde inansalar da inanmasalar da pek çok şeyin bilindiğini söyledi. Hristiyanların ve Yahudilerin ismimi çok iyi bildiklerini, en büyük meleğin kente gelmesinin, ahalinin tümünde sevinç yarattığını söyledi. Oraya ayak basmam, bolluk ve bereket getirecekti.

Sonra boynumdaki kolyeyi gösterip, mabedin orta yerinde duran bir kara taşı işaret etti bana. Bana inanmasının sebebinin o zaman anladım. Boynumdaki taş ile oradaki kutsal saydıkları taş aynı cinsti. Taşın nereden geldiğini sordum.

"Atalarımın atasının zamanında gökten gelmiş," diye açıkladı.

"Niçin kutsallık atfediyorsunuz ona?"

"Öyle değilse Gabriel onu niçin boynunda taşıyın ki?"

Mantıklı bir soruydu. Fakat ben boynumdaki taşı, yol üstündeki bir dağın yamacında bulmuş, kopardığım bir parçasıyla da kendime bu yolculuğun hatırası için 8 köşeli bir kolye oymuştum.

"Senin atalarının atasını ziyaret etmedim ben," diye konuştum. "Yani ona kutsallık atfedenler beni görmediler. Öyleyse o taşı niçin kutsal saydılar ki?"

"Atalarımızın atalarının onun gökten düştüğünü gördükleri

muhakkak. Tanrı'dan gelen nasıl reddedilebilir ki?"

Daha fazla üstüne gitmek istemedim. Taşları, tanrıları ya da neye inandıkları beni ilgilendirmiyordu.

"Buradan daha güneye gidersem başka kentler görür müyüm?" Diye sordum. Bu sırada mabetten çıkmıştık.

"Hayır," dedi Yesrib. "Öyle olsaydı bilirdim. Buradan aşağıya doğru birkaç hafta gidersen denize ulaşırsın. Oraya kadar belki birkaç köy görürsün o kadar."

"O zaman benim için dönme zamanı gelmiş demektir," diye mırıldandım. "Majesteleri, bu haritaları bekliyor."

Üç günden sonra şehirden ayrılırken bütün klan şefleri, arkalarında insanlarıyla beni yolcu etmeye gelmişlerdi. Birkaç tane beyaz at, develere yüklenmiş erzak, tulumlar dolusu su getirmişlerdi. Bir de küçük sandık vardı. İçi değerli taşlar ve altından mücevherlerle doluydu. Bunlara ihtiyacım olmadığını açıkladım ama derdimi anlatamadım. Ne yalan söyleyeyim, belki Cebrail'in o türden nesnelere gereksinimi olmayabilirdi ama benim vardı.

Çizdiğim haritadaki yolu izleyerek, geriye döndüğüm için daha hızlı ve yanlış yollara sapmadan yol alıyordum. Birkaç ay sonra, yeşil ve serin ülkeme vardığımda kıvancına diyecek yoktu doğrusu. Yola çıkan 8 çömezden geriye dönen 7. kişi ben olmuştum. Batıya doğru giden çömez vakit tamam olduğunda bile gelmedi. Sanırım, yolda hastalanmış, belki saldırıya uğramış ve mutlaka ölmüştü. Çünkü bizde söz akittir. Yaşıyorsa mutlaka dönerdi.

Ustam Demyan, birkaç hafta içinde çizdiğimiz haritalardan yeni bir harita çıkardı ortaya. Haritanın batı kısmı elbette eksikti ama ortaya çıkan haritayı bizlere göstermedi. Bu şerefe nail olacak ilk kişi majesteleri, yücelerin yücesi Kral Ahmar olacaktı.

Haritanın sunulacağı gün tören düzenlendi. Sarayın salonuna altın ve gümüş kakmalı büyük bir masa kurulmuştu. Kral, tören giysilerini giymiş olarak hazırды. İçerde Kral, kraliçe, ustam, bizler ve vezirlerden başka hiç kimse yoktu. Güneşli bir bahar günü olmasına rağmen salonun her köşesi yüzlerce mumla ışıl ışıl aydınlatılmıştı. Ustam, ağır hareketlerle, ipek bir örtüden çıkardığı haritayı yavaşça masanın üstüne yaydı. Sonra bir adım geri çekilip, yere eğildi. Çömeldi. Bir dizini yere koydu. Başını öne eğip gözlerini kapadı. Bu sırada iki elini dua eder gibi birleştirmişti.

Majesteleri Ahmar, haritaya yaklaştı. Bir süre hayretle, gözleri parlayarak baktı. Biz sadece göz ucuyla görebiliyorduk onu. Başımızı öne eğmiş, yan yana sıra halinde dizilmiştik. Yücelerin yücesi haritaya eğildi. Baktı durdu. Sonra doğruldu. Doğrulduğunda yüzü kararmıştı.

“Bu da ne böyle?” Diye kükredi. “Sen kime hizmet ediyorsun ey Demyan? Şeytana? Dinsizlere? Sapkınlara?”

“Sadece size ve hakikate yüce majesteleri,” diye başını kaldırmadan mırıldandı ustamız. Yüce kralımız uzanıp kılıcını çekti kınından. Sonra büyük bir öfkeyle haritayı parçalamaya başladı. Neredeyse kıymık kıymık doğradı haritayı. Yere düşen parçalardan birini göz ucuyla gördüm. Kendime sakladığımı, sizden de saklayacak değilim: Majestelerinin yüce krallığı haritanın üstünde oldukça küçük duruyordu. Güney sınırını ben zaten biliyordum ama o parçayı görünce bütününün de pek farklı olmadığını anladım. Üstelik olabilecekleri sezen ustam Krallığı olduğundan bir kat büyük göstermişti.

Ertesi gün ustamın başı gövdesinden, baltalı bir cellat tarafından ayrıldı. Kellesini ve ellerini ustamın atölyesinin kapısına çivileyip, ibret-i âlem için sergilediler. Haritanın tamamlanmış bütününden kalan kıymıklar yakıldı. Ustamın sağ salim dönmüş biz yedi çömezi ise hapse atıldık.

7 yıl hapisten sonra sürgün edildik. Yanımıza biraz eşya ve

erzak almamıza izin verildi. Ben kendi çizdiğim haritadaki rotayı takip ederek, bana en büyük saygıyı gösteren o şehre gidecektim. Hala yeterince ziynetim vardı. Onları sakladığım çukurdan çıkararak kendime yolculuk için gerekenleri tedarik ettim.

Üç ay kadar yolculuk ettikten sonra o şehre vardığımda, büyük bir hayal kırıklığı yaşadım. Şehirdeki insanlar bana aldırmadılar. Saygı göstermek şöyle dursun alay ediyorlardı. Hatta beni taşılayanlar da oldu. Dostum Yesrib de şehri terk etmişti zaten. Söylendiğine göre gerçek Gabriel, onların deyimiyle Cebrail bir dağın tepesindeki mağarada yaşayan bir münzeviye görünmüştü ve bana hiç benzemiyordu. Üstelik bir şekli de yoktu. Söyleyeceklerini sadece münzevinin kulağına fısıldıyor ve onun ağzından konuşuyordu.

■ Necati GÖKSEL

1966 Yılında Yozgat'ta doğan polisiye yazarı Necati Göksel, Marmara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden mezun oldu. TRT İstanbul Televizyonu ile uzun yıllar yapımcı olarak çalıştı.

Türkiye Gazeteciler Cemiyeti üyesi olan Necati Göksel'in kitapları:

- Hayat Askıda (2004)
- Kara Kadife (2005)
- Kayıp Yolcu (2008)
- Saatçi Peygamber (2012)
- Gece Gündüz (2014)
- Hayallerim Senin Olsun (2016)
- Kafam Bozuk (2018).

www.dedektifdergi.com Detektif proza